

Merénylet erről az időről írom,
keltezte ki benne volt,
Miklósunknál olvasd, kételkedő,
Hisz égre írta, földbe vitte,
mikor már minden összetört.

Nézd a túlélő szomorú szemét,
némán is beszél, s igazat szól,
akár a néhai bárány bundácskáján
az az árulkodó fekete folt.

Tudatlan Tamás, nem akarsz hinni?
a túlélők és holtak lelkét
nem kell tovább sebezni,
ha nem hiszel az áldozatok,
kifosztott és szorongó utódjának,
kérdézd a tettesek gyermekeit,
beszéltek ők már erről a világnak,
mind öngyilkos akart lenni.

A bűnből időben kilépni mindannyiunk érdeke,
a kezdetét, ha erősíted utána csak bajjal megy,
az apró szalamandra sárkánnyá izmosul
s karmai közt reszketve, hamar hozzá gonoszulsz..

Ami nálunk a Postatéren történt
már nem volt a telhetetlen kezdet,
már tarolt a feneketlen éhség,
de hátra volt még az erőltetett menet.

Ószivácot, Abdát akarod te megírni?
Miklósunk halálát Miklósunk megírta
lelkük felszabadult, kikényszerítették,-
égre szállott a két pacsirta,

és, ha a májusi mezőkön a pacsirtát várom,
egy hegedűművészt s egy költőt ott lelek
a vadrózsavarázson.